

Fenyvesi Ottó

Amerikai improvizációk

@

*Illat párolog puhán
július idusán.
Tiszta muskátli, tiszta kaktusz.
Hízna a zöldek.
Megyek a föld alá.
Dárlingom nem szól semmit.
Oda van egy heté önbizalmam.
Csak semmi magasztos gondolat,
csak kistílú, szorgos rohammunka,
virtuális valóság, hablatyolás.
Csak semmi fennköltség.
A szabadság alkalmazását gyakorolni kell.
Nem győzöm ismételni:
Tiszta Amerika.
Tiszta muskátli, tiszta fásli.
Majd megbeszélni.
Majd együtt elutazni
a halhatatlanságba, amit az idén
Szigapúrbán rendeznek.*

@

*Rossz kurzív, nyers ezüst.
Inkább overdózis.
Inkább egy nyegle kis toldalék.
Inkább tárgy, mint állítmány.
Inkább egy feltételes megálló.
Inkább kívül mindenem:
báránycék káoszom.
Rossz vér, rossz kurzív.
Inkább szavak, mint mondatok.
Inkább továbbmásolás:
a kópiák kópiájának a kópiája.
A rászterszint beállítása.
Inkább egy kopasz énekesnő vonaglása.
Inkább.*

@

*Macskaköröm. Macskaláb.
Oroszlán hava.
Halak és skorpiók.
Vajon mi újat tudunk még
egymásnak mondani?*

@

*Minimalizmus. Minimal art.
Építs magadba féket-mozgalom.
Valahol az ájulás határán.
Minimum infarktus. Háromnull.
Sha-la-la-la-lee.
Igen, igen. Az élet, a rongyos,
egy hosszúlábú, mézszőke
szívsebész-bombázóval menekül
a zöld lánggal lobogó nyáron át.
Nagy, hosszú svenk.
Minimum: méztotál, szuperplán felhőkalapács,
és a fűgacék tengerek viadala.
Minimum Hrabal.*

*Galambok a kórház párkányán.
Konyec filma, ahogy a rend kívánja.
Nincs mérges kígyó a Dunántúlon.
Minimum: boldogtalan optimizmus.
Minimum: lecsapolt vese, máj.
Minimum: azért mégiscsak méz az élet.
Combod és melled varázsa.
Kizsákmányalom. Nagyívben Kazinci.
Minimum: nem.
Minimum: tisztességesen végigcsinálni.*

@

*Bátor, új világ.
Az ordítás sivatagában némán kommunikálni.
Új zajszt. Új tartalom.
Inkább nirvána.
Ami esetleg meglepő:
kiszáratva megismételni.*

@

*Lapocka, tüdő, mycream.
A szív táján fájdalom. Aztán a Blooron,
ahol egykoron McLuhan sétált,
az élet hirtelen eltűnt
egy felhőkarcoló mögött.
Aztán megint csak el.
El, csak el. El Paso, eldorádó.
Aztán mégis úgy döntött:
jól fogja magát érezni.
Lapocka, tüdő, mycream.
Kopott pagina, július, hatszor kilencvenhét.
Az írja a Toronto Star:
Nálunk nincs több kannibál,
az utolsót tegnap ettük meg.
Yes, my baby, no!*

@

*Istenem, adj még egy napot!
Hogy elhiggyem:
Lesz még nyár,
reszkettető és elbűvölő.
Lesz még pekingi ősz,
orosz tél, prágai tavasz.
Lesznek még nyakigzsír
amerikai naplementék,
hosszú, unalmas snittek
hollywoodi pompa nélkül.
Istenem, adj még egy napot,
hogy hinni tudjak!*

@

*Titkon, valahogy, mégis.
Élni, remélni,
improvizálni belénk szerelmet.
Improvizálni kiáltásra nyíló száj.
Improvizálni időt és tereket.
Átkarolni a vállad.
Az egeket mind bejámi,
mint a madár.
Teremteni és őrizni szerelmet.
Rekonstruálni csipőd és kebled emlékét.
Titkon, valahogy, mégis
összeér két lepkeszárny.*

Toronto, Chicago 1997 nyara